

De Paardenfluisteraar

Een stille droom

Gina Mayer

Leesexemplaar

De Paardenfluisteraar
EEN STILLE DROOM

Deel 5

Gina Mayer

Vertaald door Ans van der Graaff

P E L C K M A N S

De Paardenfluisteraar
Een stille droom
Gina Mayer

Vanaf 10 jaar

© 2023, Gina Mayer en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Pferdeflüsterer-Academy – Zerbrechliche Träume*
© 2019 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Vormgeving: KaaTigo
Omslagbeelden & illustraties: iStock / © Parfonovaluliia;
Shutterstock / © sanneberg, AlinArt; AdobeStock / © hemlep, Tomasz Zajda, snyGGG
Vertaling: Ans van der Graaff Vertaalservice

D/2023/0055/232
ISBN 978 94 6337 562 7
NUR 283/284
THEMA YFP, YFM, YNNJ24, 5AL

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

*B*oven hem was het raam. Daarachter strekte de hemel zich uit. Overdag was die licht, 's nachts donker. Dat was het enige wat veranderde in zijn leven. De hemel, die soms licht en soms donker was.

Als hij zijn hoofd hief, kon hij hem zien. Als hij voor zich uit keek, zag hij een van de houten wanden die hem omringden.

Achter die wand waren andere paarden. Hij hoorde hun hoeven op de grond, het geritsel van hooi, hun schrille gehinnik wanneer ze ergens van schrokken. Hij rook hun zweet wanneer ze 's morgens van de renbaan terugkwamen in de stal. Na het rennen waren ze afgespoten met water, maar de uitputting liet zich niet afwassen, die hechtte zich aan hen vast.

Hij kon ze niet zien en zij hem ook niet. Waarschijnlijk waren ze hem allang vergeten, zoals hij ook

alles begon te vergeten.

Sinds hij het meisje had afgeworpen en getrapt, hadden ze hem niet meer uit zijn box gehaald. De mensen naderden hem alleen nog heel voorzichtig. Ze gaven hem te eten, maar niemand raakte hem aan. Niemand waagde het op zijn rug te gaan zitten.

Ze wisten nu dat ze hem niet konden vertrouwen. Hij zou het weer hebben gedaan. Maar het meisje durfde niet meer bij hem in de buurt te komen. Ook de man liet zich niet meer zien.

Dag na dag stond hij alleen in zijn dichte box naar de houten wand te staren. Als hij zijn hoofd hief, zag hij de hemel, die afwisselend licht en donker werd. Maar misschien beeldde hij zich dat maar in.

1

Summer en Chenoa waren terug naar de oever gezwommen en aan land gegaan. Nu stonden de twee paarden op het smalle zandstrand aan het donkergroene riet te knabbelen dat boven het water uitstak.

Shaman zou ook graag aan land zijn gegaan, dat merkte Zoë. Maar hij wilde haar niet midden in het meer alleen laten.

‘Je hoeft je om mij geen zorgen te maken, Shaman,’ fluisterde ze in zijn oor. Isabelle en Cathy passen wel op me.’

Ze klopte teder op zijn natte hals. De zwarte mustang snoof luid en zwom terug.

‘Heeft nog niemand je verteld dat paarden geen mentaal verstaan?’ vroeg Cathy een paar meter bij Zoë vandaan. Haar roze geverfde haar lichtte boven het water op als een reddingsboei. ‘Daarom krijgen we op

Snowfields immers ook les in Natural Horsemanship.’

‘Dat moet je aan Shaman uitleggen, niet aan Zoë,’ zei Isabelle, die aan de andere kant van Zoë op haar rug dreef. Haar goudbruine haar zweefde als een waaier van zijde op het water. ‘Hij moest zich schamen. Voor een paard gedraagt hij zich volkomen tegennatuurlijk.’ Ze kwam uit Quebec en sprak met een betoverend Frans-Canadees accent.

‘Ik ben blij dat er in elk geval één paard is dat mij begrijpt,’ zei Zoë. ‘Bij de andere mislukt het nogal eens.’

Shaman had intussen de oever bereikt. Zoë keek toe terwijl hij uit het water kwam. Zijn pikzwarte krachtige lijf glansde in het licht van de zomerzon. De hengst was prachtig!

Toen draaide ze zich net als Isabelle op haar rug. Liggend op het wateroppervlak keek ze naar de blauwe hemel.

Ze vroeg zich af hoe ze had kunnen leven voordat ze naar Snowfields was gekomen. Het meer, het woud, de wildernis, het maakte allemaal deel van haar uit. Hoe had ze het zo lang in de stad kunnen volhouden?

Zoë en haar vriendinnen zaten op het gerenommeerde ruitersinternaat Snowfields in het noordwesten van Canada. Sinds een jaar was daar een speciale klas die zich vooral richtte op Natural Horsemanship. De paardenfluisteraars – zoals de leerlingen door de rest van de school werden genoemd – leerden met paarden te

communiceren. Zonder druk, zonder hulpmiddelen en vooral zonder woorden.

Zoë vond het vreselijk moeilijk. In tegenstelling tot haar klasgenoten was zij niet met paarden opgegroeid, maar pas een jaar geleden begonnen met paardrijden. Dat ze toch op het elite-internaat was aangenomen, had ze alleen aan Shaman te danken.

Toen Zoë de zwarte mustang voor het eerst had ontmoet, had hij niemand dicht bij hem laten komen. Niemand mocht hem aanraken en er mocht al helemaal niemand op hem rijden. Alleen Zoë had hij vanaf het begin geaccepteerd. Omdat ze elkaar op een raadselachtige en onverklaarbare manier begrepen.

Of het nou met of zonder woorden was, Shaman voelde precies aan wat Zoë van hem wilde. Precies zoals Zoë aanvoelde wat er in Shaman omging.

‘Kom nou, Zoë,’ zei Cathy. ‘Je wordt steeds beter. De *join-up* met Rocky gisteren ging super.’

‘Rocky is zo mak als een lammetje,’ antwoordde Zoë. ‘Isabelle heeft die gekke Duke zover gekregen dat hij haar vrijwillig zijn hoef aanbood. Dat noem ik nog eens paardenfluisteren! Zo ver zal ik mijn hele leven niet komen.’

‘Ach, hou toch op met dat gejammer!’ Isabelle draaide zich van haar rug op haar buik. Haar mooie amandelvormige ogen bekeken Zoë half geamuseerd, half geïrriteerd. ‘Laten we eruit gaan. Ik begin het koud te krijgen.’

‘Oké!’ riep Cathy. ‘Wie het eerst bij de oever is.’

Ze crawlde al weg voor ze helemaal was uitgepraat en lag in een mum van tijd meters op haar vriendinnen voor.

Cathy zwom bijna net zo goed als ze reed. Zij was ook degene die de verborgen baai in het meer had ontdekt. In het begin was ze altijd alleen hierheen gegaan. Maar een paar weken geleden had ze Zoë meegenomen naar haar lievelingsplek. En vandaag was Isabelle er voor het eerst ook bij. Dat ze hen meenam naar de baai was voor Cathy het ultieme bewijs van vertrouwen, dat was de vriendinnen wel duidelijk.

‘Probeer haar maar niet eens in te halen,’ zei Zoë voordat ze ook in beweging kwam. ‘Cathy traint stiekem voor de Olympische Spelen.’

Isabelle en zij zwommen rustig naar de oever en waren nog een heel stuk van het strand verwijderd toen Cathy al aan land waadde en naar hen zwaaide.

‘Hé, stelletje slakken!’ riep ze. ‘Schiets een beetje op, anders eet ik al het snoep alleen op!’

Later lagen ze met hun ogen dicht op hun handdoeken en lieten ze zich door de zon opdrogen. De zonnestralen schenen orangerood door Zoë’s oogleden. In het woud tjlpten de vogels. Een specht hamerde tegen een boomstam.

‘Dit is volmaakt,’ mompelde Isabelle precies toen Zoë datzelfde dacht. ‘Ik wil hier nooit meer weg.’

Cathy zuchtte. ‘Dat denk ik ook elke keer als ik hier ben.’

‘Bedankt dat je me hebt meegenomen,’ zei Isabelle.

‘Als je iemand over deze baai vertelt, moet ik je vermoorden,’ zei Cathy grinnikend.

‘Nooit,’ verzekerde Isabelle haar. Daarna gilte ze het uit. ‘Chenoa! Ben je gek geworden?’ Ze schoot overeind en ook Zoë deed geschrokken haar ogen open.

Isabelles sneeuw witte merrie stond met hangend hoofd naast haar vriendin en liet zich door haar tussen de oren krauwen. ‘Ze was heel stilletjes naar me toe geslopen,’ legde Isabelle uit. ‘Toen ik mijn ogen opendeed, stond ze opeens voor me.’

‘Ze is dus toch een heks,’ grapte Cathy, hoewel ze heel goed wist dat Isabelle dat niet graag hoorde.

Zoë ging nu ook zitten en trok haar knieën op. Ze keek naar de andere kant van het meer. Voor de bergen met hun besneeuwde toppen was Snowfields Academy te zien. Het kasteel, zoals de leerlingen de school noemden. Zo zag het gebouw er ook uit: als een middeleeuws kasteel.

De dikke witte muren van het hoofdgebouw reikten recht omhoog en eindigden in een wirwar van spitse puntgevels en ronde torens. Toch was het gebouw helemaal niet zo oud. Het was pas honderd jaar geleden gebouwd door een spoorwegmiljonair, die daarmee een monument had willen neerzetten.

Vanaf het internaat leidde een pad naar het meer. Een halfuur geleden had het op het veld nog gewemeld van de leerlingen die lagen te zonnebaden, met een bal speelden of met elkaar kletsten. Nu waren er nog maar een paar te zien.

‘Hoe laat is het eigenlijk?’ vroeg Zoë.

Isabelle wierp een blik op haar mobieltje. ‘Oeps! Bijna halfvijf. We moeten terug.’

‘Geen paniek.’ Cathy bleef bewegingloos op haar rug liggen. ‘We hebben nog tijd zat. In de zomer nemen ze het in de kantine niet zo nauw met het avondeten. Ik kon laatst zelfs om halfacht nog wat krijgen.’

‘Ik moet om halfacht oefenen voor het zomerfeest.’ Isabelle stond op. ‘Maar als jullie nog willen blijven... geen probleem. Ik kan ook wel alleen terugrijden.’

‘Nee, onzin. In je eentje verdwaal je nog in het woud.’ Ook Cathy kwam nu overeind. ‘Of Chenoa en jij worden opgegeten door een beer en dat zou onze hele zomervakantie verpesten. Dat wil ik niet op mijn geweten hebben.’

Ze rolden hun handdoeken op en pakten ze in. De grote rust die Zoë net nog had ervaren, was plotseling weg. Omdat Cathy het over de zomervakantie had gehad.

Het schooljaar naderde zijn einde. Nog zeven dagen tot de laatste schooldag. Dan werd op Snowfields traditioneel een groot zomerfeest gehouden, waarvoor

ouders, familieleden en ook voormalige leerlingen uitgenodigd werden. Zoë's ouders wilden voor het feest hierheen komen en de volgende dag met hun dochter naar huis terugvliegen.

En daarna? Dan kwamen er acht weken zomervakantie die Zoë in Vancouver zou doorbrengen. Acht weken zonder stress, zonder rijlessen, huiswerk en proefwerken. De meeste leerlingen verheugden zich daar heel erg op. Zoë vond het een afgrijselijk idee.

Eigenlijk hadden haar ouders drie weken met haar naar Costa Rica willen vliegen, maar nu had haar moeder een belangrijk concert in Toronto en haar vader kon vanwege een heel grote opdracht ook niet weg. Zoë's enige vriendin in Vancouver, Kim, had sinds kort een vriend, met wie ze samen met een groep jongeren in de zomervakantie door Europa zou gaan reizen. Zoë zou zich dood vervelen.

Kon ik maar op Snowfields blijven, dacht ze verlangend. De afzondering van het kasteel, de eenzaamheid van de wouden – ze schrokken haar allemaal niet af. Waarom ook? Shaman was hier. En Cyprian zou de vakantie ook op Snowfields doorbrengen.

Zoals altijd wanneer ze aan haar klasgenoot dacht, maakte Zoë's hart een sprongetje. Cyprian, die zonder het te willen bijna Zoë's vriendschap met Isabelle had verpest. Omdat ze allebei verliefd op hem waren.

‘Wat trek jij een somber gezicht, Zoë,’ zei Cathy.

‘Ben je gebeten door een zandvlo?’

‘Nee. Ik heb alleen... ach, laat ook maar.’

‘Heb je er nu toch spijt van dat je tijdens het gala niet meedoet?’ vroeg Isabelle. ‘Je kunt je nog steeds aanmelden. Jacob zal blij zijn als er meer mensen uit onze klas meedoen.’

Het zomerfeest zou vrijdagavond beginnen met een spectaculair gala in de binnenmanege, waarbij de leerlingen de toeschouwers hun rijkunsten zouden laten zien. Isabelle zou op Chenoa een dressuuroefening doen en ook Cyprian zou deelnemen.

Maar Zoë had meteen bedankt toen haar klassenleraar Jacob Cole had voorgesteld dat ze ook zou optreden. Haar laatste – volkomen mislukte – optreden tijdens het winterfeest zat haar nog steeds dwars. Shaman was toen helemaal door het lint gegaan en daarna had het maanden geduurd voordat de hengst Zoë weer trouwde.

‘Je hoeft ook niet op Shaman te rijden,’ had Jacob gezegd. ‘Je kunt een van de schoolpaarden gebruiken. Alejandra, Drew en Haruko bereiden een voltigeer Nummer voor. Daar kun je wel bij aansluiten.’

Nee, bedankt. Als ze niet op Shaman kon rijden, dan deed Zoë liever helemaal niet mee.

‘Het is nu echt al te laat,’ zei ze tegen Isabelle. ‘Het is nog maar een week tot de show. Nee, ik ga heel ontspannen in het publiek zitten en geniet van de optredens.’

‘Ik ook,’ zei Cathy. ‘Jammer dat je niet met je dwarsfluit meedoet.’

‘Heel grappig!’ antwoordde Zoë.

Mevrouw Fitzgerald, de directrice van de school, had haar een paar weken geleden gevraagd of ze ter begroeting een stuk op haar dwarsfluit wilde spelen. Want voordat Zoë aan haar opleiding tot paardenfluisteraar op Snowfields Academy was begonnen, had ze met haar dwarsfluit in de grootste concertzalen ter wereld opgetreden. *Zoë Deventer, het wonderkind*. Haar concerten waren maanden van tevoren al uitverkocht geweest. Ze was een internationale ster geweest. Maar dat had ze allemaal zonder aarzeling opgegeven voor Shaman en Snowfields.

‘Hoezo?’ Cathy trok haar gepiercete wenkbrauwen op. ‘Ik had je graag een keer horen spelen.’

‘Ik ook!’ riep Isabelle. ‘En of!’

‘We gaan,’ zei Zoë en ze liep met grote stappen naar Shaman.

De dwarsfluit, de muziek en de optredens – dat was haar oude leven. Dat had allemaal niets te maken met de Zoë die nu op Snowfields Academy voor paardenfluisteraar leerde. En ze wou maar dat iedereen de oude Zoë eindelijk eens vergat.

Zoë wist dat bij haar ouders in Vancouver elke dag e-mails en brieven van over de hele wereld aankwamen waarin haar fans Zoë smeekten weer op te treden. Ze

had haar moeder verboden die fanmail door te sturen. Ze wilde de brieven niet zien, wilde er zelfs niets van weten.

‘Het gaat voorbij,’ troostte haar leraar Jacob haar altijd. ‘Ooit laten ze je wel met rust.’ Hij kon het weten, want hij was vroeger een wereldberoemd toernooiruitersgeweest. Tot hij had besloten de paarden niet meer alleen als sportartikelen te beschouwen, maar als partners en vrienden, en was begonnen hun taal te leren.

Tegenwoordig had hij een parttimebaan als leraar op Snowfields Academy. De rest van de tijd werkte hij met getraumatiseerde en moeilijke paarden. Hoewel de school erg afgelegen was, brachten veel paardenbezitters hun beschadigde dieren hierheen, zodat Jacob ze van hun tics en angsten af kon helpen.

Soms duurde het weken voordat Jacob erin slaagde het vertrouwen van een paard te winnen. Maar het lukte hem bijna altijd. En door zijn trainingssuccessen werd hij steeds bekender in de paardenwereld. Hij kreeg al lang meer aanvragen dan hij kon aannemen. Hij was als paardenfluisteraar intussen net zo beroemd als hij als toernooiruitersgeweest. Die roem betekende niets voor hem. In zijn nieuwe beroep had hij vrede met zichzelf, en dat was wat telde.

‘Niet boos zijn, Zoë.’ Isabelle sloeg een arm om haar schouder. ‘We bedoelden het niet vervelend. Ik vind het alleen zo jammer dat je helemaal bent gestopt met dwarsfluit spelen.’

Zoë rolde met haar ogen. ‘Je kunt het er vrijdag gerust eens met mijn moeder over hebben. Jullie kunnen het vast prima met elkaar vinden.’

2

Op de weg terug verdween haar slechte humeur weer. Het woud met zijn reusachtige naaldbomen, machtige beuken, elzen en grote varens miste zijn uitwerking nooit. Het maakte Zoë rustig en gelukkig.

Na het avondeten gingen Cathy en zij op een van de banken in de grote hal zitten en keken toe bij het oefenen voor de galavoorstelling.

Syd Okafor en Marcos Snijder uit de elfde hadden een nummer met de *garrocha* ingestudeerd, een lange stok die de bereden koeienherders in Spanje vroeger hadden gebruikt om stieren uit elkaar te drijven.

De beide leerlingen combineerden de traditionele techniek met dansachtige elementen en het geheel zag er heel eenvoudig uit. Maar natuurlijk was het iedereen in de hal duidelijk dat ze daar heel hard voor hadden moeten werken.

Daarna kwamen Haruko, Alejandra en Drew met hun voltigeernummer. De overgangen verliepen nog niet helemaal goed, maar verder zag het er prima uit.

Na hen reed Evi Steinman op de kleine tinkerhengst Tom de rijbaan op. Tom was eigenlijk van Zoë. Ze had hem kort geleden gekocht zodat hij niet van Snowfields weg hoefde. Omdat ze zelf geen tijd had om op hem te rijden had ze hem aan Evi Steinman uitgeleend, die uit Duitsland kwam en nog geen eigen paard had. De sierlijke leerlinge uit de zevende kon prima met Tom overweg. De kleine tinker was dol op haar en zou haar het liefst nog naar de slaapzaal volgen.

Evi had een grappig circusnummer met Tom ingestudeerd. De hengst moest tellen, balanceren en met een bal spelen... En aan het eind boog hij als een echte prof.

‘Het gaat allemaal super!’ zei Zoë, nadat Evi en Tom de baan weer hadden verlaten. ‘Waar oefenen ze eigenlijk nog voor?’

Vervolgens liet een groep meisjes uit de tiende een tango voor paarden zien, die wel compleet mislukte. Na twee vergeefse pogingen beëindigde de plaatsvervangend directrice mevrouw De Cresco hun optreden.

‘Wat is dat nou voor poppenkast?’ vroeg ze geïrriteerd. ‘Jullie krijgen nog één kans. Als jullie het morgenavond weer zo catastrofaal doen, wordt jullie optreden zonder pardon geschrapt.’

Sip leidden de acht meisjes hun paarden naar buiten.

‘Als ze gelijk heeft, heeft ze gelijk,’ zei Cathy. ‘Ze waren echt verschrikkelijk.’

‘Ben jij het met mevrouw De Cresco eens?’ vroeg Zoë. ‘Dat ik dat nog mag meemaken!’

Mevrouw De Cresco was vroeger zelf een succesvol toernooiruitster geweest en gaf nu op het ruiternormaat les in zowel dressuur als springruitsterij. De lerares werd gevreesd vanwege haar strengheid en onverbiddelijkheid, maar had ook een grote schare aan bewonderaars die haar ophemelden en alles deden om bij haar in de gunst te komen. Wie bij mevrouw De Cresco in de klas geslaagd was, was echt geslaagd; daar waren de meeste leerlingen het wel over eens.

Zoë en Cathy behoorden niet tot haar bewonderaars. Ze hadden in het verleden allebei vervelende ervaringen gehad met de lerares en vertrouwden haar voor geen meter.

‘Wat moet dat geklets daarboven?’ Nu richtten de ijs grijze ogen van de plaatsvervangende directrice zich op hen. ‘Jullie mogen gerust kijken, maar wie stoort, kan vertrekken.’

Zoë knikte en klemde haar lippen op elkaar. Vanuit haar ooghoek zag ze dat Cathy met haar ogen rolde. Maar ook zij zweeg nu.

‘We gaan verder!’ Mevrouw De Cresco klapte in haar handen. ‘We willen dit tenslotte vandaag nog afkrijgen.’